

Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθροῦ τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου

Πρὸς Ἑμμαοὺς*

*«Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ,
ἣ ὄνομα Ἑμμαοὺς ... Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς
καὶ συζητεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς»
(Λουκ. κδ' 13-16)*

Ἀξίζει, πράγματι, νὰ μελετήσουμε, νὰ ἐξετά-
σουμε καλύτερα τὸν τρόπο, με τὸν ὁποῖον ὁ
Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπλησίασε τὸν Κλεόπα καὶ τὸν
ἄλλο Μαθητὴ καθ' ὁδὸν πρὸς Ἑμμαοὺς.

Τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια περιγράφουν πολλοὺς τρό-
πους, με τοὺς ὁποίους πλησίαζε ὁ Χριστὸς τοὺς
ἀνθρώπους, ἢ οἱ ἄνθρωποι ἔσπευδαν νὰ πλησι-
άσουν τὸν Χριστό. **Κάποιες** φορές, οἱ ἄνθρωποι
πηγαίνουν πρὸς τὸν Χριστό. **Κάποιες** ἄλλες, ὁ
Χριστὸς πηγαίνει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς
πλησιάζει κατὰ πρόσωπο, ἀμέσως.

Ἄλλοτε, ὁ Χριστὸς προχωρεῖ με δική Του
πρωτοβουλία, εἰσέρχεται, παρεμβάλλεται στὸ δρόμο τους, στὴν πορεία
τῆς ζωῆς τους, καὶ τοὺς περιμένει. **Ἔτσι** ὁ Ἰησοῦς, καθήμενος ἐπὶ τοῦ
«φρέατος (τοῦ πηγαδιοῦ) τοῦ Ἰακώβ», προσκαρτεροῦσε, ἀνέμενε τὴν Σα-
μαρείτιδα νὰ ἔλθει.

* * *

Στὴν περίπτωσι τῶν Μαθητῶν, ποὺ «ἐπορεύοντο εἰς Ἑμμαοὺς», ἡ
προσέγγισι εἶναι διαφορετικὴ. **Ἡ** περικοπὴ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δίνει
τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἦλθε νὰ τοὺς πλησιάσει κατὰ πρόσω-
πο, μπροστά τους· ὅτι δὲν βάδιζε πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι, ὥστε νὰ

ἔλθει πρὸς συνάντησίν τους. **Ἔ**τσι, οἱ Μαθηταὶ δὲν Τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται σ' αὐτοὺς ἀπὸ κάποια ἀπόσταση. **Φ**αίνεται σαφῶς ὅτι ὁ Χριστὸς, βαδίζοντας πίσω τους σὲ κάποια ἀπόσταση, τελικὰ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα Του καὶ τοὺς πλησίασε. **Α**ρχικά, βάδιζε δίχως νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ Μαθηταὶ ὅτι τοὺς συνάδευε, ἕως ὅτου τοὺς πλησίασε τόσο, ὅσο νὰ ἀκούει τὸν ἦχο τῆς συνομιλίας τους. **Τ**έλος, τοὺς πρόφθασε καί, φθάνοντας δίπλα τους, πῆρε ἀμέσως μέρος στὸ διάλογο, στὴν συζήτηση πού εἶχαν.

Ἡ προσέγγισή Του δὲν ἦταν μόνον τοπική, ἀλλὰ καὶ πνευματική. **Ὅ**πως τοὺς πλησίαζε, ὁ Ἰησοῦς ἀντιλήφθηκε ὅτι ἦσαν «σκυθρωποὶ», θλιμμένοι δηλαδὴ καὶ στενοχωρημένοι. **Ν**ομίζω ὅτι, τὶς περισσότερες φορές, ὁ Χριστὸς πλησιάζει ὄχι τόσο τὰ σώματα, ἀλλὰ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὶς πλησιάζει μὲ ἓνα τρόπο ἀνάλογο ἐκείνου, πού πλησίασε τοὺς Μαθητὲς κατὰ τὴν πορείαν τους πρὸς Ἑμμαοὺς.

* * *

Κάποιοι ἄνθρωποι συναντοῦν τὸν Ἰησοῦν «κατὰ πρόσωπον»· Τὸν γνωρίζουν λίγο ἕως πολὺ· γνωρίζουν πῶς νὰ ἀπευθυνθοῦν πρὸς Αὐτόν, καὶ ἔχουν μάθει νὰ ἀντιλαμβάνωνται πότε Ἐκεῖνος ἀπευθύνεται πρὸς αὐτούς. **Ὅ**μως σήμερα, γιὰ τὸν περισσότερο κόσμο, ὁ Χριστὸς εἶναι ἓνας *ἄγνωστος*. **Ἔ**τσι, ὡς ἓνας *ἄγνωστος* λοιπόν, τοὺς πλησιάζει προφθάνοντας τους καθ' ὁδόν, ὅπως καὶ τοὺς Μαθητὲς πρὸς Ἑμμαοὺς. **Τ**οὺς πλησιάζει μὲ τέτοιο τρόπο, ὡς νὰ εἶναι κάποιος *ἄγνωστος* σ' αὐτούς, ἀλλὰ *ἄγνωστος* συγγενῆς τους.

Συνήθως, σκεπτόμαστε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, δίχως νὰ ἔχουμε τὴν παραμικρὴ πρόθεση νὰ ἀναμείξουμε τὸν Χριστὸ στοὺς συλλογισμοὺς μας. **Κ**αὶ νά, πού ὁ Χριστὸς παρεμβάλλεται στὴν σκέψη μας χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσουμε. **Εἰ**σχωρεῖ στὸ νῆμα τῶν συλλογισμῶν μας, στὰ κύματα τῶν συναισθηματισμῶν μας. **Δ**ὲν γνωρίζουμε πῶς βρέθηκε ἐκεῖ, ἀλλὰ λίγο-λίγο συνειδητοποιοῦμε, ὅτι ἓνας καινούριος *παράγοντας* συμμετέχει στὴν δραστηριότητα τῆς ψυχῆς μας, τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου. **Εἴ**τε γνωρίζουμε εἴτε δὲν γνωρίζουμε πῶς λέγεται ὁ *παράγων* αὐτός, μᾶς ἐπιβάλλεται· ἀκόμη καὶ ἂν ἀρνούμαστε νὰ δεχθοῦμε ὅσα μᾶς ὑποβάλλει, δὲν μπορούμε νὰ μὴ τὸν ὑπολογίσουμε.

Μιά σκέψη ἢ μιὰ αἴσθηση, πού ὁ Χριστὸς μᾶς ἐμπνέει, ἀνοίγουν νέες προοπτικές. **Οἱ** Μαθητὲς πρὸς Ἑμμαοὺς ἦσαν σκυθρωποὶ καὶ θλιμμένοι, ὅση ὥρα βρίσκονταν ἀπορροφημένοι στὶς σκέψεις καὶ τοὺς συλλογισμοὺς τους. **Ὅ**μως, ὅταν ὁ Κύριος βρέθηκε ἀνάμεσά τους καὶ ἄρχισε τὴν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν, ὅλα ἔγιναν φωτεινά, ὅλα τὰ προβλήματα λύθηκαν, ὅλα εἰρήνευσαν. **Ἐ**κεῖνοι, πού προηγουμένως συζητοῦσαν καὶ ἐπιχειρηματο-

λογοῦσαν ἀτέρμονα, ἔπαυσαν τώρα. **Ό**λες οἱ περιπλοκὲς λύθηκαν, ὅλοι οἱ λαβύρινθοι βρῆκαν διέξοδο, ἐμπρὸς στὴν ἡρεμὴ βεβαιότητα, τὴν ὁποία παρέχει ὁ μόνος Διδάσκαλος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

* * *

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἐμᾶς. **Ό**λοι, κάποιες στιγμές, εἴμαστε *προσκυνητὲς πρὸς Ἑμμαούς*, βαδίζοντες μέσα στὸ πνευματικὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, πού ἄρχισε νὰ πέφτει, μὲ τὶς ἀμφιβολίες μας, τὰ ἄγχη μας, τὶς ἀγωνίες μας, τὶς ἀντιζηλίες μας, τὶς διεκδικήσεις μας, τὴν νοησιαρχία μας, τὶς καχυποψίες μας, τὶς ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς μας συγκρούσεις.

Όμως *κάποιος*, πού μᾶς παρακολουθεῖ στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας, τρέχει, μᾶς προφθάνει, καὶ «συνεμπαίνει» στὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά μας. **Κ**αὶ τότε, μιὰ μεγάλη διαύγεια, μιὰ μεγάλη σαφήνεια καὶ καθαρότητα εἰσβάλλει στὸν νοῦ καὶ στὴν σκέψη μας· μιὰ μεγάλη ἡσυχία κυριαρχεῖ στὴν ψυχὴ μας.

Δὲν γνωρίζουμε ἴσως τὴν ὑπερτάτη ζωντανὴ παρουσία Αὐτοῦ, πού διεβεβαίωσε, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἡ Ἀνάστασις, ἀλλὰ, ὅπως καὶ οἱ Μαθητὲς πρὸς Ἑμμαούς, οἱ ὁποῖοι πίεζαν τὸν Κύριο νὰ μὴ φύγει, ἀλλὰ νὰ μείνει μαζί τους, ἡ ψυχὴ μας ὁλόκληρη κραυγάζει πρὸς τὸν ἄγνωστο αὐτὸ Παντοδύναμο: *«Μεῖνον μεθ' ἡμῶν»*.

(*) **Βλ.** <https://www.imaik.gr/?p=3016>. • π. Lev Gillet. • **Ε**πιμέλ. ἡμετ.